

Xiroi,
el meu amic núvol

grumets

Carles Sala i Vila

Xiroi,
el meu amic núvol

Il·lustracions

Màriam Ben-Arab

laGalera

Primera edició: juny del 2011

Disseny de la col·lecció: Mariano Rolando

Maquetació: Marquès, SL

Edició: David Monserrat

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2011 Carles Sala i Vila, del text

© 2011 Màriam Ben-Arab, de les il·lustracions

© 2011 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95. 08019 — Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Índice

Fluvià, 81 – 08019, Barcelona

Dipòsit Legal: B-5.164-2011

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-3590-9

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

*Als núvols, sobretot als
que saben ploure.*

*I a la Gemma, l'Ester,
la Maria Consol i l'Àngel.*

Us han dit algun cop que no us heu de fer mai amics dels núvols? A mi sí, uns quants. Però, així i tot, la primavera passada em vaig fer amiga d'en Xiroi, un nuvolet petit i blanc que vaig conèixer una tarda de divendres. Us explicaré com va anar tot.

Just davant de casa meva hi ha l'únic parc del barri. És un lloc molt bonic. El primer que hi trobes quan hi entres és un passeig amb til·lers enormes l'un al costat de l'altre, amb les branques entrelaçades com si es volguessin agafar de les mans. Així que t'hi endinses una mica, les plantes es van tornant cada cop més baixes, i comences a trobar mimoses, pruneres de fulla vermella, tanques de boix, mates de romaní, d'espígol, de farigola... Fins que, just al centre del parc, apareix una gran esplanada de gespa amb una bassa amb nenúfars i joncs.

Durant els mesos d'hivern, que molt d'hora ja és fosc, només hi vaig els dies de festa, i encara si fa un dia assolellat i

la mare o la Neus —la meva germana— m’hi volen acompanyar. Quan arriba la primavera, en canvi, és com si l’olor dels til·lers ens cridés, i gairebé cada dia sortint d’escola ens n’hi anem una estona. Normalment, allà hi trobo altres companys de classe o coneguts del barri i ens ho passem d’allò més bé jugant a pilota, a cuít i amagar o a altres jocs que ens inventem.

Aquell dia de maig, però, al parc no hi havia cap dels meus amics, i em vaig estirar a la gespa de l’esplanada a mirar el cel.

El sol escalfava de valent, fins i tot una mica massa, i enlluernava de tal manera que m’havia de fer ombra amb les mans per poder mantenir els ulls oberts. I heus ací que aleshores va passar una cosa ben curiosa: just quan estava a punt d’aixecar-me per buscar un racó més ombrívol, un nuvolet minúscul es va interposar entre el sol i jo.

—Estàs més bé així, oi? —vaig sentir.

